

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου 'Ἐσωτερικοῦ δρ. θ. — 'Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ α' Αναπλάσεως καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσοστόμου Ἰδρυ. Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σίνωδον.
---	--	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δύναμις καὶ ὕλη. — Ἡ Οἰκογένεια, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὑπὸ τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Κεφαλληνίας. — Ἡ ὀληθῆς εὐγένεια. — Τὸ Διήγημα τῆς «Ἀναπλάσεως». Ἡ Πραγματικὴ Ζωή, ὑπὸ Κρουσταλλίας Δασκιστοπούλου. — Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς «Ἀναπλάσεως» πρὸς τιμὴν τοῦ Σ. Ἐπισκόπου Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ Πολυδώρου. — Ἰδιωτικά Ἐκπαιδευτήρια Κ. Α. Διαληγημα.

ΔΥΝΑΜΙΣ ΚΑΙ ὙΛΗ

'Απὸ τὰ πλέον περιμάχητα ζητήματα τῆς ἐπιστήμης εἶνε τὸ περὶ ὕλης καὶ δυνάμεως.

'Υπάρχει δύναμις πνευματικὴ ἀπόλυτος, ἥτις ὑφίσταται ἀνέκαθεν πρὸ τῆς δημιουργίας, καὶ ἥτις κυβερνᾷ τὸ σῶμα παν μετὰ τὴν γένεσίν του, κυρίαρχος πάντοτε αὐτοῦ, καὶ διακεκριμένη ἀπ' αὐτοῦ; Ἴδού τὸ ἐν μέρος τοῦ ζητήματος.

'Υπάρχουσι δυνάμεις δεσπόζουσαι τῶν δυνάμεων τῆς ὕλης, ἐκδηλούμεναι μὲν ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ μὴ συνταυτιζόμεναι μετ' αὐτῆς, ρυθμίζουσαι αὐτὰς τὰς κινήσεις τῆς ὕλης καὶ κατευθύνουσαι αὐτὰς σκοπίμως; ἢ αἱ καλούμεναι ἐνταῦθα δυνάμεις εἶνε ἀπλᾶι τῆς ὕλης ἰδιότητες καὶ κινήσεις καὶ μεταβολαὶ τυχαίως παραγόμεναι; Ἴδού τὸ ἕτερον μέρος τοῦ ζητήματος.

Τί πρέπει νὰ δεχθῶμεν;

Οἱ ὕλισται ἀπορρίπτουσι καθ' ὁλοκλήριαν καὶ τὴν ὑπαρξίν Δημιουργικῆς Δυνάμεως, καὶ τὴν ὑπαρξίν δυνάμεων, αἵτινες ρυθμίζουσι τὰς κινήσεις καὶ τὰς μεταβολὰς τῆς ὕλης.

Ὁ Gotta λέγει· «οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν ὑπόθεσιν ὑπάρξεως αὐτοτελῶν δυνάμεων, ἀνευ σώματος τίνος, ἐξ οὗ ἀπορρέουσι καὶ ἐφ' οὗ ἐνεργοῦσιν αὐταί.»

Ὁ Moleschotti κράζει· «ἡ δύναμις ἢ δίδουσα τὴν ὄψιν ἐκ τῶν ἐκτός, οὔτε Θεός τις εἶναι, οὔτε κενωρὴ ἡ ὕλη τῶν πραγμάτων οὐσίας, ἀλλ' ἡ ἀχώριστος τῆς ὕλης ἰδιότης, ἥτις εἶναι συνδεδεμένη μετ' αὐ-

τῆς ἐμφύτως ἐν πάσῃ αἰωνιότητι. Δύναμις, μὴ συνημμένη μετὰ τῆς ὕλης, ἀλλ' ἵπταμένη ἐλευθέρως ὑπεράνω αὐτῆς, εἶνε ἰδέα παράλογος».

Κατὰ τὸν Mohr εἰς ὅλους κενωρὴ ὑπαρξίς τῆς δυνάμεως ἀπὸ τῆς ὕλης εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον».

Κατὰ τὸν Mayer εἰς δύναμις οὐδαμῶς ὑφίσταται ἐκτός τῆς ὕλης».

Καὶ κατὰ τὸν Böhner εἰς κινήσεις τῆς ὕλης ἐξαρτᾶται μοναδικῶς ἀπὸ νόμων, ἐν αὐτῇ διαδηλουμένων καὶ τὰ φαινόμενα ταῦτα εἶνε τὰ ἀποτελέσματα διαφόρων τυχαίων συνθέσεων· οὐδὲν πρᾶγμα ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε ν' ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν δυνάμεως, ἐκτός τῶν μεταβολῶν, ἃς παρατηροῦμεν εἰς τὰ σώματα τῇ βοηθείᾳ τῶν ἡμετέρων αἰσθήσεων. Εἰς ταύτας δὲ τὰς μεταβολὰς, τὰς κατατεταγμένως ὑπὸ διάφορα ὀνόματα, ἐφαρμόζεται ὁ γενικὸς ὀρισμός, δύναμις. . . Οἱ δὲ ὁμιλοῦντες περὶ Δημιουργικῆς Δυνάμεως, ἀφ' ἐαυτῆς παραγαγούσης τὴν κόσμον ἐκ τοῦ μηδενός, ἀγνοοῦσι τὴν πρώτην καὶ ἀπλουστέραν ἀρχὴν τῆς σπουδῆς τῆς φύσεως, βασιζομένης ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐμπειρικῆς. Ἡ ἰδέα προσωπικῆς δημιουργικῆς δυνάμεως ἀπάγει εἰς τὸ ἀδύνατον» (Böhner Δύναμις καὶ ὕλη).

Τὰς βεβαιώσεις των ταύτας οἱ ὕλισται ἐξαγγέλλουσι μετὰ στόμφου καὶ αὐθεντίας καὶ τὰς θεωροῦσιν ἀνεπίδηκτους πάσης ἀνασκευῆς, ὁ δὲ Böhner ἀποδίδων ἐλόκληρον τὸν μηχανισμόν τοῦ Σόμπαντος εἰς τυχαίως τῆς ὕλης κινήσεις δὲν διστάζει νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀναξίαν πάσης συζητήσεως τὴν ἰδέαν περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ δυνάμεων ἐπιβαλλομένων εἰς τὴν ὕλην καὶ ρυθμίζουσάν αὐτήν.

Ἐὰν τὸ σῶμα ὑπῆκουεν ἀπλῶς εἰς κινήσεις τυχαίας πρᾶγματι, ὡς διατείνονται οἱ ὕλισται, ἀρροθίστους, ἀτάκτους, ἀσκόπους, ἡ ὕλιστικὴ περὶ δυνάμεων θεωρία θὰ ἦτο εὐλογοφανής. Ἀλλ' ὅταν ἐκ τῶν κινήσεων τούτων προκύπτῃ ἡ τόσο θαυμαστὴ καὶ ἐξαισία τοῦ Σόμπαντος ἁρμονία ὅταν αἱ κινήσεις αὐταί, τόσο εἰς τὴν ἀνόργανον ὄσον καὶ εἰς τὴν ἐνόργανον φύσιν, διενεργῶνται μετὰ νοῦ, καὶ σκοποῦ καὶ σχεδίου, λαμπρῶς ἐμφαινόμεναι εἰς τὴν

ισορροπίαν των σωμάτων, εις την κυριαρχίαν της ιδέας εν τῇ παραγωγῇ τῶν ειδῶν, καὶ εις τὴν σοφωτάτην ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῶν ποικίλων αὐτῶν δυνάμεων, τὸ διατεινέσθαι ὅτι τὸ Σύμπαν ὑφίσταται, κινεῖται καὶ ρυθμίζεται ἀπλῶς διὰ τυφλῶν καὶ τυχαίων τῆς ὕλης συνθέσεων καὶ κινήσεων, ὑπερβαίνει τὰ ἀπώτατα ὄρια καὶ αὐτῆς τῆς ἡλιθιότητος καὶ τῆς παραφροσύνης.

Εὐτυχῶς αἱ ὀλισθητικαὶ αὐταὶ θεωρίαι ἀποκρούονται ὑπὸ τῶν μεγίστων καὶ κορυφαίων καὶ ἀναμφισβητήτου κύρους ἐπιστημῶν. Καὶ ἐν πρώτοις ἐξελέγχεται ἡ ἀμαθὴς οἰσις τῶν ὀλισθητῶν, οἵτινες ὀμιλοῦσι περὶ τῆς ὕλης ὡς περὶ πράγματος, τὸ ὅποιον δι' αὐτοὺς δὲν ἔχει σκότος καὶ μυστήρια.

Πᾶσα ὕλη, ὡς γνωστόν, συνίσταται ἐκ μορίων καὶ ἀτόμων. Ἄλλ' ἕκαστον μόριον καὶ ἄτομον ἐμπεριέχει ἀπειροελάχιστα ἄτομα, καὶ μετὰ πᾶσαν νέαν διαίρεσιν τοῦ πᾶν ὀλικῶν μορίων καὶ ἄτομων εἶναι δεκτικὸν ἄλλης ἀπειροστῆς διαίρεσεως, καθίσον ἡ ἰδέα τοῦ ἀτόμου τῆς ὕλης ἐνέχει πάντοτε τὰ στοιχεῖα τοῦ ὄγκου καὶ τῆς ἐκτάσεως.

Πῶς λοιπὸν τελεῖται αὐτὴ ἡ ἐπ' ἀπειρον, οὕτως εἰπεῖν, διαίρεσις τοῦ πεπερασμένου, τί δὲ δύναται νὰ ᾖνε τὸ ἄτομον τῆς ἐσχάτης ὑποδιαίρεσεως, τὸ ἀνεπίδεκτον πλέον ἄλλης;

Ἡ ἐπιστήμη βλέπει εἰς ταῦτα μυστήρια. Ὁ φυσιοδίφης Στούαρτ καὶ ὁ μαθηματικὸς Γαί, εἰς τὸ ὄγκωδες καὶ περισπούδαστον σύγγραμμά των περὶ Δυνάμειος καὶ ὕλης, δὲν ἀποκρύπτουσιν ὅτι αἱ περὶ ὕλης γνώσεις τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἔωλοι καὶ ἀτμώδεις. Δυνάμεθα μὲν νὰ ὄρισωμεν μαθηματικῶς πολλὰ τῶν φαινομένων αὐτῆς καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἐνεργειῶν τῆς, ἀλλ' εἰς τὰ περὶ συνθέσεως τῆς ὕλης καὶ τῆς ὑποστάσεως αὐτῆς δὲν γνωρίζομεν πλεονα τοῦ Δημοκρίτου.

Ὁ δὲ Ζέλλνερ γράφει: «καὶ ἀκτινεὶ τοῦ φωτός διαφωτίζουσι τὰ μόρια τῆς ὕλης, ἀλλ' ἐπικρατεῖ βαθυτάτον σκότος ἐπὶ τῶν ἀτόμων, ἐξ ὧν συνίσθονται. Αἱ πλέον ἀντίθετοι δόξασι δύνανται νὰ παρασταθῶσιν ὡς εὐλογαφανείς. Δύσκολον δ' εἶναι νὰ εὕρη τις ἀσφαλῆ ὁδὸν μετὰ τὴν Σκύλλης καὶ Χαρίδδεως».

Ὡσαύτως, ποῖα εἶνε ἡ οὐσία τῶν φυσικῶν δυνάμεων, ποῖα ἡ ἔδρα των, πόθεν ἀπορρέουσιν αὐταί, καὶ ποῖα τὰ πρώτα αἴτια τῶν φυσικῶν νόμων καὶ φαινομένων; Πάντα ταῦτα τὰ ἐρωτήματα ἀπομένουσιν ἄλυτα καὶ μυστηριώδη διὰ τὴν ἔρευναν τῆς ἐπιστήμης. Αἱ μᾶλλον ἀντίθετοι περὶ αὐτῶν γνώμαι διασταυροῦνται ἐκ τῶν τάξεων τῶν φυσιοδίφων, ἀναγκάζεται δὲ τις νὰ θεωρήσῃ, ὅτι νηφαλιωτέρα βεβαίωσις εἶνε ἡ τοῦ Κλαυδίου Βερνάρδου, ἀνομολογοῦντος ὅτι «ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἄμεσα τῶν φαινομένων αἴτια, ἀλλὰ τὰ πρώτα αἴτια μᾶς διαφεύγουσι.»

Προκειμένου περὶ δυνάμειος καὶ ὕλης, οἱ ὀλισθητικαὶ θεωροῦσι τὰ ἄτομα ὡς τὴν πηγὴν πάσης δυνάμειος. Ἄλλ' ὁ Ἀμπέρ μετ' ἄλλων θεωροῦσιν ὅτι τῇ ὄν καὶ τὸ ὑπάρχον εἶνε ἡ δύναμις, τὸ δὲ ἄτομον εἶνε ἀπλὴ ἐνοσηματώσις

τῆς δυνάμειος. Ὁ Νεύτων, προκειμένου περὶ τοῦ νόμου τῆς βαρῆτος, ὀμιλοῖται ὅτι ἄγνωστὸς τις ἡ ἔδρα του, ἀλλὰ θεωρεῖ ἄλογον τὸ πιστεῦειν ὅτι ἡ δύναμις ἐγκνεται ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀτόμοις τῶν ἐλοκμένων. Ὁ Φλαμμαρίων χαρακτηρίζει ὡς παιδαριώδη τὴν δόξασιν ὅτι ἡ δύναμις εἶνε ἰδιότης τῆς ὕλης, ὡς δὲ Χλρν εἰς τὴν περιώνυμον θερμωδυναμικὴν του βεβαίωσι ὅτι τὸ αἴτιον τῆς καθολικῆς ἐλξεως δὲν εἶνε ἰδιότης τῆς ὕλης, ἀλλὰ φύσεως ἀύλου, καὶ ὅτι θεωρία, ἐπαγγελιομένη τὴν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τοῦ παντός διὰ τῆς αὐτομάτου τῆς ὕλης κινήσεως, εἶνε ἐναντία πάντων τῶν ἐξαγομένων τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ πάσης μελέτης καὶ ἀναλύσεως τῶν πραγμάτων.

Ἄλλοι πάλιν φυσιοδίφαι δέχονται μὲν μηχανικὰς δυνάμειος συμφύτους εἰς τὰ ὀλικὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ προσθεύουσιν ὅτι διάφοροι εἶνε οἱ νόμοι, οἱ διέποντες τὸ ἐνέργων καὶ ζωικῶν βασιλείων, καὶ ὅτι ἐν τῷ βασιλείῳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀποκαλύπτεται ἐμφανέστατα ἡ ὑπαρξὶς Δημιουργοῦ ὑπεροσμίου.

Οἱ ὀλισθητικαὶ καθυπάγουσι τὰ πάντα εἰς τὴν κίνησιν τῶν μορίων τῆς ὕλης. Ἄλλὰ κατὰ τὸν Δεϊλίγγερ, πρόδρον τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ ἐταιρίας τῶν μικροσκοπικῶν ἐρευνῶν, «ἡ κίνησις δὲν ἔχει ἀφ' ἐαυτῆς οὐδεμίαν δημιουργικὴν ἰδιότητα. Φέρει μεταβολὴν θέσεως τῶν ἀτόμων καὶ οὐδὲν πλέον. Ἄλλ' ἡ σκοπιμότης καὶ ἄρμονία τῶν κινήσεων, καὶ ὁ σύνδεσμος ὄλων τῶν νόμων καὶ τῶν μεταβολῶν τῶν ἀτόμων, μᾶς ὁδηγεῖ ἐνώπιον ἀκαταλήπτου δυνάμειος, αἰτίας τῆς ἀμεταβλήτου καὶ ἀδιαλείπτου ἐνεργείας. Αἱ μέθοδοι τῆς ἐπιστήμης (τῆς ἐμπειρικῆς) δὲν ἐπιτρέπουσιν οὔτε τὴν βεβαίωσιν οὔτε τὴν ἐρρησιν πρώτου αἰτίου ἀπειρου καὶ αἰωνίου, διότι δὲν πρόκειται περὶ φαινομένου ὑποβαλλομένου εἰς τὴν ἐμπειρικὴν ἀνάλυσιν καὶ παρατήρησιν. Ἄλλ' ἡ ὑπαρξὶς τοιοῦτου ὄντος ὄχι μόνον εἶνε δυνατὴ, ἀλλ' εὐρίσκειται ἐν πλήρει ἄρμονίᾳ πρὸς ὅλας τὰς νοητικὰς ἡμῶν ἰκανότητας.»

Καὶ ἤδη ὁ ἀναγκαστὴς δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τίνα θέσιν ἔχουσιν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ αἱ περυσιωμένοι διαθεβαιώσις τῶν ὀλοφρόνων περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς ὑπάρξεως ἀπολήτου καὶ ἀύλου δημιουργικῆς δυνάμειος, ὡς καὶ περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, καθ' ὃν αἱ διέπουσαι τὴν ὕλην δυνάμειος εἶνε μόνον ἀπλὰ ἰδιότητες καὶ ἀπλὰ κινήσεις αὐτῆς.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θέλομεν προεῖπῃ εἰς τὸν ἐλεγγον ἐτέρου ἰσχυρισμοῦ τοῦ Βόλνερ, διατεινομένου ὅτι Θεὸς δὲν ὑπάρχει, ἐπειδὴ δὲθεν ἡ ἀναγκαῖα ἀδράνεια αὐτοῦ περὶ τῆς δημιουργίας καὶ μετ' αὐτὴν καθιστᾷ τὴν ὑπαρξὶν του ἄτοπον καὶ ἀδύνατον.

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μετέφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Κερλλιανίος κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΟΥΛΥΔΩΡΟΥ

Ἡ οἰκογένεια, ὡς προεῖπομεν, εἶνε ὁ πρῶτος ὄρος καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ πρώτη μορφή τῆς κοινωνίας, τὸ πρῶτον βῆμα, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος ἐποίησεν ἐν τῇ ἡθικῇ ζωῇ, καὶ ἀνευ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ ποιήσῃ ἕτερον τι. Ἐφ' ὅσον ἡ οἰκογένεια δὲν ὑφίσταται ἀκόμη, ὡς παρὰ τοῖς ἀγρίοις, ἡ ὑφίσταται μόνον κατ' ἀτελῆ τρόπον ὡς παρὰ τοῖς βαρβάροις, τὰ ἔθνη μένουσι κτηνώδη καὶ ἄσπυρα, καὶ μόνον διὰ τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν δουλείαν ὑπάρχει θέσις. Αἱ γυναῖκες εἶνε τὸ ἄντικείμενον ἐπινοειδίτου ἐμπορίου, συσσωρεύουσιν αὐτὰς ὡς ἀπρόσποτον ἀνθρωπίνην ἀγέλην ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἢ ἐπιφορτίζουσιν αὐτὰς δι' ἐπιπονωτάτων ἐργασιῶν, ἐνθ' οἱ ἄνδρες, ὅταν δὲν ἐνασχολῶνται εἰς τὴν θήραν ἢ εἰς τὸν πόλεμον, διέρχονται τὸν βίον των ἐν τῇ ὀνηρίᾳ. Τὰ τέκνα, ἐτι μᾶλλον κακοῦμεθα τῶν γυναικῶν, ἢ ἐγκαταλείπονται εἰς τὴν τύχην, ἢ κατανατῶσι δούλοι, καὶ πολοῦνται ὡς τοιοῦτοι εἰς ἐκείνον, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγοράσῃ αὐτὰ. Ἡ οἰκογένεια, ἐξ ἐναντίας, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἰδρῆν ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς βάσεως, φέρει μεθ' ἐαυτῆς οἱ μόνον τὰ ἀισθήματα καὶ τὰ ἔθνη, τὴν στοργὴν καὶ τὸν σεβασμὸν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι τὴν ἄξιαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἀρετὰς, αἵτινες εἶνε ἡ ἰσχὺς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν Κρατῶν.

Ἡ οἰκογένεια εἶνε ὡς ἐστὶν αἱ τις, ἧς ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς διαχρῶνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πατρὶς δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς ἢ εὐρύτερα τις οἰκογένεια, οἱ δὲ συμπολιταὶ ἡμῶν, οἱ ὅποιοι κέκτηνται μεθ' ἡμῶν τὰ αὐτὰ δικαιώματα, καὶ ἔχουσι τὰ αὐτὰ καθήκοντα, ζῶσι αὐτὰς ἐλπίδας, τοὺς αὐτοὺς φόβους, καὶ οἵτινες τῶσιν ὑπὸ τὸ ὀέλγητρον τῶν αὐτῶν ἀναμνήσεων, εἶνε ἄλλ' ὅτι δὲ ἡμᾶς ἀδελφοί, καὶ τέλος ἡ γῆ, ἧτις τρέφει ἡμᾶς, ἧτις φέρει ἐν τῷ κόλπῳ ταύτης τὰς τέφρας τῶν προγόνων ἡμῶν, ἀποβαίνει δι' ἡμᾶς τὸ ἀντικείμενον εὐσεβείας ὄλος οὐκίης. Διὰ τοῦτο προσέτι ὁ Θεὸς φαίνεται εἰς ἡμᾶς ὡς ὁ κοινὸς πατὴρ πάντων τῶν ἀνθρώπων, ἢ γῆ ὡς ἡ κοινὴ αὐτῶν πατριὰ κληρονομία, καὶ, κατὰ ταῦτα τὴν ἰδέαν, ἀναγκαζόμεθα νὰ πιστεύωμεν εἰς τὴν παγκόσμιον ἀδελφότητα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἄλλὰ πῶς αἱ ἐξημερώσεις αὐταὶ ὄχι ἦσαν δυνατὰ, ἐὰν εἰς τῶν ὄρων, ὡς αὐταὶ προϋποθέτουσιν, ἤφραϊτο, ἢ ἐὰν τὰ δνόματα πατὴρ καὶ ἀδελφός δὲν εἶχον πλέον δι' ἡμᾶς τὴν ἰδιάζουσαν αὐτοῖς σημασίαν, καὶ ἔπαυον ν' ἀνταποκρίνονται εἰς τὰς πρώτας ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡμῶν ἡλικίας, εἰς τοὺς πρώτους παλμούς τῆς καρδίας ἡμῶν; Ὅπως ἀγαπήσωμεν τὴν πατρίδα ὡς μητέρα, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἄλλην τινα μητέρα, ἧτις ὑπῆρξεν ἢ κηδεμών καὶ ἢ πρόνοια τῆς πρώτης ἡμῶν ἡλικίας, ὅπως ἀγαπήσω-

μεν πάντας τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἀποδοθῆ ἀλλήλους τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην. Αὐτός ὁ Θεὸς ὃς ἐξηλείβετο ἐκ τοῦ πνεύματος ἡμῶν, δὲν ὄχι ἠδυνάμεθα πλέον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Πατρός, ἐὰν κατεδικασθῶμεθα νὰ μὴ γνωρίσωμεν ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ ἐκείνον, ὅστις εἶνε ἡ ἐπὶ γῆς εἰκὼν αὐτοῦ.

Ἡ σύστασις τῆς οἰκογενείας εἶναι ἐπίσης ἀναγκαῖα εἰς τὴν ὀλικὴν εὐημερίαν τῆς κοινωνίας ὅσον εἶνε ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἡθικὴν αὐτῆς ὑπαρξιν. Διότι ἡ εὐημερία τῶν ἀνθρώπων δὲν βασίζεται ἐπὶ τῆς ἐργασίας; Ὅθεν ἡ ἐργασία δὲν ἔχει ἰσχυρότερον, ἰσχυρογυμνομένησπερον καὶ εὐγενέστερον συγχρόνως ἐλαττήριον ἢ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως ἐξασπάλιτωμεν τὴν εὐτυχίαν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν, καὶ τῶν ὁποίων ἐμεθεα, τρόπον τινά, ἡ πρόνοια ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ὅτι ἡ ἀγάπη τῆς δόξης, τῆς πατρῆδος, τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ προσέτι ὀυηλοτέρου τινὸς ἀισθήματος, ἀρκεῖ εἰς τὰς ἐλαττάς καὶ εὐγενεῖς ψυχὰς, ὅτι εἶνε τί συνήθως ἐλαττήριον τῶν μεγάλων ἐργασιῶν τῆς διανοίας ἢ τῶν οὐσιῶν τοῦ ἡρώδμου, ἐννοεῖται τοῦτο ἀκόπως, ἀλλὰ οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων, παραδεδομένοι εἰς τὰς βυκαύτους ἐνασχολήσεις, ἔχουσιν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως, ὄρουμένοι ὑπὸ θετικωτέρων ἀισθημάτων. Ἐχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐλπίδος ν' ἀφήσωσιν εἰς τὰ τέκνα των, εἰς τὰς συζύγους των, εἰς τοὺς συγγενεῖς των, τοὺς καρποὺς τῶν ἰδρώτων αὐτῶν καὶ τὰ ὀλικὰ σημεῖα τῆς ἀφροσύσεως των, πρέπει, ὅπως ἡ φιλοδοξία των ἀναγῆν νὰ ἐπεκατῆ πέραν τῶν ὄρων τῶν ἀναγκῶν των καὶ τῆς ὑπάρξεώς των, νὰ μὴ παύσῃ, τρόπον τινά, νὰ ᾖνε προσωπική, διότι τὰ τέκνα ἡμῶν ἐμεθεα ἡμεῖς αὐτοί, ἐπαυελθόντες εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς νεότητος ἡμῶν καὶ καταστάντες κύριοι τοῦ μέλλοντος.

Ἡ οἰκογένεια, ἐταν ᾖνε πλήρης, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν κοινωνιῶν εὐκόλως διακρινομένων, ἀν καὶ εἶνε χάριστοι: τῆς κοινωνίας, ἧτις προκύπτει ἐκ τοῦ γάμου, τῆς ἄλλως λεγομένης συζυγικῆς κοινωνίας, τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς γυναίκης τῆς κοινωνίας, ἧτις ἐνοὶ τοὺς γονεῖς μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῆς κοινωνίας, ἧτις ἐνοὶ τὰ τέκνα ἀναμεταξύ των. Ἐκάστη τῶν κοινωνιῶν τούτων φέρει μεθ' ἐαυτῆς ἰδιαιτέρα καθήκοντα, ὑπόκειται εἰς κανόνας καὶ ὄρους ἰδιαιτέρους.

Καὶ ἐὰν ἀκόμη ὁ γάμος ἐρησιόμενος μόνον ὅπως οἱ γονεῖς ἀναγνωρίζουσι τὰ ἐαυτῶν τέκνα, καὶ ταῦτα τοὺς ἐαυτῶν γονεῖς, καὶ τοῦτο μόνον ὄχι ἔρει ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν ἄξιον τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὡς ἡ στρουθοκάμηλος ἐγκαταλείπει τὰ ὄκα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ἐρήμου. Ἄλλ' ὑπάρχουσιν ἕτεροι λόγοι, οἵτινες καθιστῶσι τὸν γάμον τὸν ἀγιώτατον τῶν θεσμῶν καὶ τὴν ἀναγκαῖαν βάσιν τῆς οἰκογενείας, ὡς αὐτὴ ἡ οἰκογένεια εἶνε ἡ βάση τῆς κοινωνικῆς τάξεως.

Εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς τὸ ἀνθρώπινον πλάσμα, οἰαδήποτε καὶ ἀν ὄσιν ἄλλως τε ἢ ἀθλιότης καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτοῦ, νὰ ὑποβιβασθῇ εἰς τὴν τάξιν ἐνὸς πράγματος,

ν' άπαρηγορητή την Ιδίαν αυτού υπαρξίν, να απογομνωθής του ήθικου αυτού όντος, όπως υπερτηρήσει μόνον εις τας ήδονάς και τὰ πάθη των άλλων. Κατά τινα αναγκίαν συνέπειαν του αυτού νόμου, δεν είνε τις ήττον έντος αν υποβιβάζη τους άλλους, εις εις του άλλου, εις εις της βίας, εις την ταπεινωτικήν ταύτην κατάστασιν, ή, αν, όταν αυτοί ευρίσκωνται εν αυτή, δεν συντελέση όπως εξέλθωσιν αυτής. Όταν, ο γάμος είνε το μόνον μέσον όπως αποφυγή τις την διπλήν ταύτην ήθέτησιν του ήθικου νόμου· διότι ο γάμος είνε υποχρεωσίς τις, δι' ής δύο όντα, διαφόρου φύλου, θέτουσιν εν κοινή δι' άλλων την διάρκειαν του βίου αυτών, τας ψυχάς και τὰ σώματα αυτών, τας θελήσεις και τὰ πρόσωπα αυτών, εν εν λόγω πάσαν την υπαρξίν αυτών. Εν τή κοινότητι ταύτη της υπάρξεως, ήτις είνε αποτέλεσμα άμοιβαίας δωρεάς του έγω αυτών, ούδεις των δύο θυσιάζε-ται εις τον έτερον, αλλά μένουσι στενώς ήνωμένοι διά των αυτών δικαιοματιών και των αυτών καθηκόντων. Ο γάμος, τοιούτος όποιος υπάρχει εν τή βουλή του Θεού, και όποιον άπαιτεί ή ανθρωπίνη καρδιά, είνε ή άγάπη και το καθήκον ήνωμένα εις τρόπον, ώστε να μη δύναται τις να διακρίνη τό εν του άλλου. Είνε ή εξαγιασθείσα άγάπη, εξαγιασθείσα υπό του καθήκοντος· είνε το καθήκον καθωπιλισμένον δι' άλλων των δυνάμεων και εξωραϊζόμενον διά πασών των χαρίτων της άγάπης. Πάντα τὰ καθήκοντα του γάμου συγκεκριαλιούνται εις εν μόνον, εις την άμοιβαίαν ήθοςίωσιν, και, κατά συνέπειαν, εις την ήμοιβαίαν ήθοςίωσιν των δύο συζύγων. Άλλ' ή άφρασίως αυτή ένεκα της διαφοράς των δυνάμεων δεν εξακολουθεί κατά τον αυτόν τρόπον. Παρά τή σύζυγόν, εκδηλοῦται διά της προστασίας, της δραστηριότητας, του θάρρους, του άποφασιστικού πνεύματος· παρά τή γυναικί, διά της γλυκύτητας, της καρτερίας και της υπομονής. Η διαφορά αυτή θα εξασφαλίση κάλλιον την συμφωνίαν των θελήσεων και των διανοιών.

Η ΑΛΗΘΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑ

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΥΤΟ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κλεοπάτρα Μαρίνου	Άναστάσιος Γαλόπουλος
Έλένη, θυγάτηρ της	Γεώργιος Χρηστίδης
Κωνσταντίνος, υίός της	

ΣΚΗΝΗ Β'

(εν τή αίθουσά τής κ. Μαρίνου)

(Συνέχεια εκ του άριθμού 185).

Κυρία Μαρίνου (εισερχομένη μετά της θυγατρός της Έλένης). "Ω! Κύριε Γαλόπουλε! Κύριε Χρηστίδη! Πώς

έγυστε; Τι κάμνετε; Πώς είσθε από προχθές; Έάν το ήξεύραμεν ότι είσθε εδώ, θα εκάμαμαμεν κάθε τρόπον, διά να επιστρέψωμεν άνωρύτερα.

Γαλόπουλος (χαίρει τήν κυρίαν Μαρίνου, και έπειτα τήν Έλένην). Κυρία, δεσποινίς, θεωρώ τον έαυτόν μου εύτυχόν, και αν ευρίσκωμαι άπλωσ εντός της άμνηστίας του αίλου σας.

(Ο Χρηστίδης χαίρει άπλωσ)

Κυρία Μαρίνου. Είστε πάντοτε τόσον καλός, τόσον εύγενής και τόσον άδρόφρων, κύριε Γαλόπουλε! Είδαμεν σήμεραν και τήν εξαδέλφην σας Άγλαίαν. Είνε ή καμμένη τόσον πρόθυμος, τόσον υποχρεωτική! Και σας έχει τόσον άγάπην! Μας έπαιξε και μερικά κομμάτια. Μά τόσο ώραία, τόσον επιτυχημένα! Άριστούργημα! Και αυτή, εις κάθε έπαινόν μας, δεν έπαυε να μάς λέγη άρσούν πολύ και το εξαδέλφου μου.

Έλένη. Άλήθεια. Παίζει ώραία. Είνε από τας πολυόλιγας, όπου εδώ, εις τας Άθήνας, γνωρίζουν να παίζουν.

Κυρία Μαρίνου. Όχι διά, Έλενίτσα μου. Πολλά κορίτσια τώρα γνωρίζουν καλό πιάνο. Μήπως και σὺ δεν παίζεις έξαίτια; Και ή Μαρίκα, και ή Φοφά, και ή Πόπη, και ή Αίκα, και ή Βικτωρία, και ή Όρτενσία, και ή Κίκια, και τόσα άλλα κορίτσια της καλής τάξεως παίζουν λαμπρά και χαριτωμένα.

Γαλόπουλος. Μά βλέπετε, σήμερα, ή μουσική, και μάλιστα τό πιάνο, αποτελεί τό πρώτον γνώρισμα της εκλεκτής κοινωνικής θέσεως και τής καλής ανατροφής. Και αὶ Άθήνα είνε πλέον μικρόν Παρίσι. Κάθε άλλη έλλειψή ήμπορεί να συγχωρηθί. Άλλά τό να μη γνωρίζη ένα κορίτσι πιάνο τό φέρει όπισθεν δλοκλήρους αιδνας, εις την εποχήν κατά την όποιαν ή τότε ευγένεια εκαναχάτο διά τον άργαλειόν.

Κυρία Μαρίνου. Τό κατ' ήμέ, όταν υπάγοι σε κανέναν σπίτι, τό πρώτον, τό όποιον ενδιαφέρωμαι να μάθω, είν αν έχουν πιάνο. Η παρουσία του μουσικού αυτού όργάνου με επαναπαύει. Έννοϊ άμέσως, ότι ή οικογένεια είνε καθώς πρέπει. Αὶ φίλαι μου, όταν θέλουν να με κρατήσουν πολύ, καταφεύγουσιν εις τό πιάνο· είνε βέβαιαι ότι θα με μαγνητίσουν.

Κωνσταντίνος. Εγώ πολλάκις χασμώμαι.

Κυρία Μαρίνου. Πολλάκις σου είπα ότι αυτό είνε ελάττωμά σου. Δεν είνε έτσι, κ. Χρηστίδη;

Χρηστίδης. Δυστυχώς Κυρία μου, φοβόμαι ότι μετέχω του ελαττώματος τούτου. Η τεχνικατική μου ικανότης είνε πολύ περιορισμένη, τό δε παίξιμον πιάνου εις τας Άθηναϊκά σαλόνια με τρέπει, ως επί τό πλείστον, εις φυγήν. Όφείλω μάλιστα να προσθέσω, ότι πολλάκις δεν άντέχω ούδε εις τήν θέαν του.

Κυρία Μαρίνου. Χαριτολογείτε, κύριε Χρηστίδη.

Χρηστίδης. Διάλου, κυρία μου· δμιλώ σπουδαίως.

Κυρία Μαρίνου. Άλλά διατί; Σεις, τόσον μορφωμένος νέος, με ερώπαικάς σπουδάς, είνε δυνατόν να άντιπαθέτε εις τό μουσικόν αίσθημα;

Χρηστίδης. Πρέπει, φαίνεται, να εξηγηθώ καλύτερα, κυρία μου. Τό μουσικόν αίσθημα και τό σέβομαι και τό τιμώ. Άλλ' εν όνόματι του αίσθήματος τούτου άκριβώς διαμαρτύρομαι κατά των πιάνων των Άθηναϊκών αίθουσών. Τή παίζειν πιάνο προϋποθέτει πρωτίτως μιαν προς αυτό κλίσιν, εν μικρόν ή μέγα καλλιτεχνικόν προς αυτό πάθος.

Κυρία Μαρίνου. Και έλλείπει, φρονείτε, τούτο από τα καλά των Άθηνών κοράσια;

Χρηστίδης. "Ω! είμαι υπερβέβαιος. Εις τας καμαρωμένας αυτές δεσποινίδας ή καλλιτεχνική κλίσις είνε τι έποσιώδες· τό έχειν πιάνο είνε εν κατά συνθήκην ψεύδος, χρησιμοποιούμενον εις θεσπέιαν μιάν εκ των πολλών ματαιοτήτων του καλού λεγομένου κόσμου και των θελώντων να περουν όστι άνήκουν εις αυτόν. Κατήτησεν ως εν είδος οικοσμήμου ευγενείας, και ή προς αυτό άγάπη δεν έχει ως επί τό πλείστον κανένα άλλον λόγον. Ένδιαφέρει όχι ή μουσική του πιάνου, άλλ' ή επίδειξις ή εκ του πιάνου, ή φιοφύρα και ή αλαζονεία, εις την όποιαν δίδει, ούτως ειπείν, δικαίωμα, ή κυριότης ή ή κατοχή του. Έδημιουργήθη δηλαδή μιαν κατάστασης φανάκης, εντός της οποίας ή άλληθια είνε τίποτε, και ή κατά συνθήκην εντύπωσις είνε τό παν. Έφθάσε να θεωρηθί τό πιάνο ως πιστοποιητικόν ευγενείας, και ο επιπόλαιος κόσμος φιλοτιμείται να επιδείξη, ότι τό κατέχει και αυτός. Έάν ή κατά ψευδή συνθήκην ευγένεια επιστοποιείτο άλλως, να ήσθε, κυρία μου, βέβαια, ότι θα έγινόμεθα μάρτυρες πλείστον γελοιοτήτων. Έάν, π. χ. αντί του πιάνου, συνέβαινε να θεωρηθε άπό τον καλόν λεγόμενον κόσμον ως οικοσήμεον ευγενείας και διακρίσεως ή παρουσία μιās βαρέλας εν τή αίθουσά και τό κτυπάν αυτήν διά βάρδου, δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν ότι οι πλείστοι των άριστοκρατών μας θα προετίμων βαρέλας αντί πιάνων. Και διατί όχι; ούτω και ή μουσική θα εισέρδιζε περισσότερο, και ή ευγένεια θα καθίστατο προχειροτέρα· και κοινοτέρα, διαδιδομένη διά της βαρέλας εις όλας τας κοινωνικάς τάξεις.

(άκολουθεί).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,

ήκ τοσφ γαλλικου

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Κατά μετάφρασιν

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του άριθ. 186)

Ιανουάριος 18 . . .

Έπανερχομένη σήμεραν εις τον οίκόν μου, εύρον εις τήν θύραν σταθμεύον κομψόν όχημα· δύο δε ώραίοι μέλανες ίπποι ήσαν εξευγμένοι εις αυτό· μοι είπον, ότι κυρία τις περιέμενε τον σύζυγόν μου, και μη δώσατα προσοχήν

εισήλθον εις τήν μικράν μας αίθουσαν, όπου χθές είχαν άφήσει τό έργόχειρόν μου διά να λάβω αυτό, και τήν όποιαν ενόμιζον κενήν. Μία κορία, καθομένη σκαπτική πρό της έστίας, έστράφη εις τον θόρυβον της θύρας, και ήγήθη Ζωηρώς, προφέρουσα τό όνομά μου· τήν παρετήρησα εκπληκτος, και ανεγνώρισα τήν Μαργαρίταν! . . . "Ήλινα σιωπηλώς τήν κεφαλήν μου προς χαίρεισιμόν, άλλ' εκείνη έλαβε τήν χερά μου, και συλακινημένη μοι είπεν· "Ισαβέλλα, δεν με αναγνωρίζεις; είμαι εύτυχής, διότι σε συναντώ εδώ. — Έν τούτοις δεν εξητήσατε έμέ, κυρία, τή είπον, και δεν τολμώ να πιστεύσω, ότι ή επισκεψίς σας αυτή είνε δι' έμέ. — Όχι, περιμένο τον κ. Βάρλεϋ . . . "Αὶ εν ήξουρες, Ισαβέλλα, ποία αίτια με φέρει εις τον οίκόν σου, θα μ' έλυπίσω, είμαι βέβαια. . ."

Δεν άπεκρίθην τίποτε, εκείνη όμως εξηκολούθησε διά φωνής, υπό τήν όποιαν καταφαίνετο ή δδύνη: "Λοιπόν μάθε, ότι έρχομαι να παρακαλέσω τον σύζυγόν σου ν' αναλάβη τα συμφέροντά μου και να υποβάλη εκ μέρους μου εις τό δικαστήριον αίτησιν διαζυγίου κατά του κ. Α. . . "Όχι δεν δύναμαι να υποφέρω πλέον τήν μετ' αυτού συμβίωσιν, μοι κατίστυσε τήν ζωήν μου άφόρητον. "Α! πολύ άκριβά με κάμνει να πληρώσω τον πλουτόν του, τήν αίτίαν της δυστυχίας μου! Έκπλήττεσαι; έχεις δικαίον· δεν γνωρίζεις τον επί εξ έτη βίον μου· τήν παράφορον όργάν του, τήν βιαιότητά του, τας ύπονοίας του, και τας θβρεις του! Ο κ. Α. . . είνε άνθρωπος έντιμος κατά τήν σημασίαν, αν ο κόσμος δίδει εις τήν λέξιν τιμή, άλλ' άνευ χαλινού, άνευ έντροπή· δεν δύναμαι να υποφέρω πλέον τοιαύτην βάσανον! — Άλλά σκέφθητι, τή είπον, λαβούσα παρά τήν θέλησίν μου ενδιαφέρον διά τήν θέσιν της, σκέφθητι τον θόρυβον, τό σκάνδαλον, όπερ θα προκαλέση ή δική αυτή! — Όλίγον μ' ενδιαφέρει τούτο, άρκεί να συντρέψω τον ζυγόν, να διαφύγω τήν βιαιάν και βάνουσον ταύτην ψυχήν, ήτις θα με άθει εις τήν άπειπίσιαν, εάν έπρεπε να υπομείνω επί πλέον τήν επ' έμού κυριαρχίαν της! . . . Ισαβέλλα, εκείνος, τον όποιον τήν στιγμήν ταύτην σκέπτεσαι, εξεδικήθη! . . ."

Πράγματι άνέγνωσεν εις τον νούν μου, έγώ όμως και πλέον δεν άπεκρίθην. Εκείνη επί πολύ άκόμη ώμίλησεν, εκλαυσεν, ήπέλησε, και έπέισθη ότι πράγματι ήτο δυστυχής, και ότι ο σκυθρωπός, βίσιος και δεσποτικός χαρακτήρ του συζύγου της είχε καταστήσει τήν υπαρξίν της, τήν τόσων λαμπράν και επίφθονον άλλοτε, φοβεράν βάσανον. Ίδού λοιπόν και τ' άποτελέσματα συνουσιαίου φιλοδοξίας. Έπανδρεύοντες τήν πτωχήν Μαργαρίταν οι γονείς της, απέβλεψαν μόνον εις τήν μεγάλην περιουσίαν του άνδρός, χωρίς ν' ανοίξωσι τό πόμα και να ίδωσι τί εγκλείει ή κεχρυσωμένη εκείνη φιάλη· είδον μόνον τας ήδονάς και τήν λάμψιν του πλούτου, χωρίς να σκεφθώσιν ότι άδράς θα επληρώνοντο διά των σκηνών της ζηλοτυπίας και της όργής, ατινεις θα έθασίλευον εντός του μεγαλοπρεπούς εκείνου οίκου.

Προσεπάθησα να καταπραύνη τήν Μαργαρίταν, πλήν

Έγραφα τούς λόγους μου' τέλος τὴν ἀρχὴν μόνον μετὰ τοῦ συζύγου μου, ὅστις, ἀπὸ ἔργου μετ' αὐτῆς μικρὰν συνομιλίαν, μὲ ἐπιπροσφύρασε τὸ ἐσπέρας ὅτι μάταιον προσεπάθησε νὰ συμφιλίσῃ τὸ ἀνδρόγυνον ἐκεῖνο, καὶ ὅτι ἢ μὲν Μαργαρίτα ἀπεσφύρη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς, ἐκεῖνος δὲ θὰ κἀμὴ προσεζῶς αἰτησὶν διαζυγίον κατὰ τοῦ συζύγου τῆς, βασιζομένην εἰς τὸν κακὸν χαρακτῆρα του καὶ τὸν βάναντον τρόπον, μεθ' οὗ μεταχειρίζετο τὴν γυναικὰ του. Λυποῦμαι ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν δυστυχῆ Μαργαρίταν, τὴν τόσῃ γλυκίαν καὶ ἀξιογάπητον ἄλλοτε, ἥτις ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη ἀδελφὴ μου, καὶ τὴν ὅποιαν βλέπω σήμερον εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Φεβρουάριος 18 . . .

Ἡ Ἄντιανέντα μου εἶνε ἄγγελος' ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ἔγῃ ὡς συμμάθητρίαν εἰς τὴν τάξιν τῆς κοράσιον πτωχόν, πολὺ δειλόν, ὀλίγον εὐφύει, ἀλλὰ συγχρόνως πολὺ φιλότιμον καὶ καλόν. Μᾶς ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν μας καὶ νὰ ἀσχολῆται τὸν πλεότερον χρόνον τῆς ἀναπαύσεώς τῆς εἰς τὸ νὰ προγυμνάξῃ αὐτὴ εἰς τὰ δυσκολώτερα τῶν μηθημάτων τῶν ἢ ὑπομονὴ τῆς δὲν ἔχει ὄρια· ἀλλὰ καὶ ἡ μικρὰ μαθήτρια πολὺ ἀφαιεῖται ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν. Ἐκν προεβασθῆ εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ ὅρους, εἰς τὸ τέκνον μας θὰ τὸ ἐφέλῃ! Ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ πράξις τῆς ἐπέπλησε χαρᾶς τὴν καρδίαν μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝ ΤΗ ΑΙΘΟΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΤΗΝ
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
Κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ

Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ, 22 λήγοντος μηνὸς Ἰουλίου, ὄρη 10 π. μ. συνελθόντων τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐν τῇ αἰθούτῃ αὐτοῦ, ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ, τακτικοῦ μέλους τοῦ Συλλόγου, ὁ ἀντιπρόεδρος κ. Κ. Διαληψμάς ἀπεκρίθη τὴν ἐξῆς προσλαλιάν·

«Φιλόχριστος ἀδελφὸν ὀμίγηρις,

Ὁ σκοπός, δι' ὃν προσεκλήσαμεν ἡμᾶς ἐνταῦθα σήμερον, εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν προσκλητηρίων.

Εἰς ἐκ τῶν πρώτων μελῶν τῆς «Ἀναπλάσεως», εἰς ἐκ τῶν ἄλλοτε συμβούλων τοῦ Συλλόγου ἡμῶν, εἰς ἐκ τῶν συνεργατῶν ἐν τῇ περιοδικῇ αὐτοῦ, εἰς ἐκ τῶν συναγωνιστῶν ὑπὲρ τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς ἀναπλάσεως τοῦ φιλάτου ἡμῶν Γένους διὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδόξου αὐτοῦ Ἐκκλησίας, ὁ τέως ἀρχιμανδρίτης Δαδασκηνὸς Πολυδώρου, ἐπὶ ἐξετασίαν μακρυνφίς ἀφ' ἡμῶν καὶ διατρίβων ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ, ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τῇ ἐπινοήσει τῆς Πολιτείας, ἐπὶ τὴν Ἐπισκοπὴν Κεφαλληνίας.

Ἦδη, βλέποντες ἐν μέσῳ ἡμῶν πρόσωπον τόσον προσφιλές, τόσον σεμνόν, τόσον πεφωτισμένον, τόσον ἐπιπλάτῃ ἐργάτην τοῦ ἔργου τοῦ Ἱφίστου ἡμῶν Κυρίου προεχειρισμένον ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος Σεβασμιότατον ἐπίσκοπον Κεφαλληνίας, συνήλομεν ἐνταῦθα κατὰ καθήκον εἰς τιμητικὴν ὑπὲρ αὐτοῦ συνεδρίαν.

Κατὰ ταύτην ὁ κήρυξ τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Γαλανός ἔχει πρώτος τὸν λόγον.»

Ὁ κ. Μ. Γαλανός, παρελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα, προσεφώνησε τὸν Σ. ἐπίσκοπον Κεφαλληνίας, ὡς ἐξῆς :

Σεβασμιότατε.

Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως», ὡς ἐδήλωσεν ἤδη ὁ κ. ἀντιπρόεδρος αὐτοῦ, εὐλογον καὶ προσῆκον ἔκρασε νὰ προκαλέσῃ σήμερον ἐνταῦθα σύναξιν τῶν μελῶν τοῦ πρώτου τιμητικῆν ἐκδήλωσιν ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας Σεβασμιότητος.

Ἐναβρυόμενοι μέχρι τοῦδε, διότι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν τακτικῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου συγκατηρήθημεν κληρικὸν τῆς ἡμετέρας μορφώσεως, εὐσεβείας καὶ χρηστότητος, συγκαίρομεν ἤδη καὶ σεμνυόμεθα, Σεβασμιότατε, ἐπὶ τῷ ὅτι ὁ λύχνος ἐτέθη ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ μετὰ τὸν ἴδιον Πατρῶν καὶ τὸν Ἅγιον Ἄρτης, τρίτος ἤδη κληρικὸς ἐκλήθη ἐκ τῶν κόλπων τῆς «Ἀναπλάσεως» μετὰ τῆς ἱεραρχίας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Συγκαίρομεν δὲ καὶ σεμνυόμεθα ὅχι διὰ τὴν στιλιθόδον, τὴν αἴγλην, τὴν λαμπρότητα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀξιώματός, δι' οὗ περιεβλήθητε, ἀλλὰ διὰ τὴν κατάνυξιν, τὴν συντριβὴν καὶ τὸν φόβον, μεθ' οὗ ἀπεδέχθητε τὰς συμπεριμαρτούσας αὐτῇ εὐθύνας. Συγκαίρομεν καὶ σεμνυόμεθα οὐχὶ διὰ τὴν ἀρχὴν, ἥτις σὰς ἀνεμετήθη, ἀλλὰ διὰ τὴν διακονίαν, ἥτις σὰς ἀνετέθη, οὐχὶ διὰ τὴν ἐξουσίαν, ἥτις σὰς ἐδόθη, ἀλλὰ διὰ τὰ καθήκοντα, εἰς τὰ ὅποια δι' αὐτῆς ἐκλήθητε, καὶ διὰ τὸν ἀμειψτον τρόπον, μεθ' οὗ ἐκμαθα βέβαιον ὅτι θέλετε διεξαγάγει αὐτὰ Συγκαίρομεν καὶ σεμνυόμεθα οὐχὶ διὰ τὸ ποιμαντικὸν σκῆπτρον, τὸ ὅποσον ἐνεχειρίσθητε, ἀλλὰ διὰ τὸ φρόνημα, μεθ' οὗ ὅτι τὸ διακράτησατε, ὡς πατὴρ φιλόστοργος, ὡς ποιμὴν ἀγρυπνος, ὡς φρουρὸς ἐργηγορός, εἰς φύλαξιν καὶ διόρθωσιν, εἰς συντήρησιν καὶ προαγωγὴν τοῦ ἐμπιστευθέντος ἡμῖν ποιμνίου.

Ἐν τῇ αἰθούτῃ ταύτῃ, Σεβασμιότατε, σὰς περιστοιγίζεαι δυνάμεις, δυνάμεις ὅχι κατὰ κόσμον, ἀλλ' ἰσχυρότερα τοῦ κόσμου, ἡ δυνάμεις, ἥτις ἐκπηγάξει ἐκ τῆς ἐνότητος ψυχῶν, τῶν ὁποίων ζωὴ εἶνε ὁ Χριστός. Καὶ αἱ ψυχαὶ αὐταὶ δέονται τὴν στιγμήν ταύτην καὶ εὐχονται ὑπὲρ ἡμῶν. Δέονται, ὅπως ὁ Κύριος σὰς ἀναδείξῃ ἀντάξιον τῆς ἀποστολῆς, εἰς ἣν ἐκλήθητε, τῆς εὐθύνης, ἣν ἐπεφορτίσθητε, τῶν ἐλπίδων, ἃς ἐμπνέετε· καὶ εὐχονται, ὅπως λαμπρυνθῆτε ὅχι ἀπλῶς διὰ τοῦ ὑπερχίου τοῦ ἀξιώματός σας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἔργων σας, ὑπεροχῆς λόγου καὶ παραδείγματος ἐν πίστει, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἀγάπῃ, ἐν κόπῳ, ἐν μόχθῳ, ἐν ἰδρωτί, ἐν μερίμναις καθημεριναῖς, ἐν ἀγῶνι ἀδιαλείπτῳ, ἐν θυσίαις ὑπὲρ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ ἐπικληρωθέντος εἰς τὴν ἡμετέραν φροντίδα καὶ στοργήν.

Σεβασμιότατε! ὁ Σύλλογος ἡμῶν ἐξέδωκεν ἐκ τοῦ ἁγίου ἡμῶν Εὐαγγελίου, τῆς βίβλου ταύτης τῆς ζωῆς, τὸ κατὰ Ματθαῖον ἅγιον Εὐαγγέλιον μετὰ συντόμου ἐρμηνείας καὶ προσευχῶν. Τοῦ ἔργου αὐτοῦ τούτου ἐν ἀντίτυπον, πολυτίμητος δεδεμένον, προσφέρει δι' ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἔργάτου τοῦ Σύλλογος εἰς τὴν ἡμετέραν Σεβασμιότητα εἰς συμβολισμὸν τῶν περὶ ἡμῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ὑπὲρ ἡμῶν εὐχῶν. Ἐξθε, Σεβασμιότατε, τὰ ζωποῖα λόγια τῆς βίβλου ταύτης νὰ ἀναδείξητε ζῶντα ἐν ταῖς ψυχαῖς καὶ τῷ βίῳ τοῦ ποιμνίου σας, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Ἀμήν.

Ὁ Ἅγιος Κεφαλληνίας ἀκολούθως ἀντεφώνησεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὡς ἐξῆς :

Ἄγαπητοὶ μοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Μετὰ πολλῆς συγκινήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης ἀποδέχομαι τὴν τιμητικὴν ἐκδήλωσιν, πῆν γενομένην μετὰ τὸν Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ τὸ προσφερόμενόν μοι ἱερὸν καὶ πολυτίμητον δῶρον τῆς ζωποιοῦ βίβλου τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Συμπάθειαι καὶ εὐχαί, οἶκαί αἱ ἡμέτεραι, ἀποτελοῦσιν δι' ἐμὲ μίαν ἐπὶ πλέον ἐνθάρρυνσιν ἐν τῇ μεγίστῃ καὶ βραχεῖ ἀποστολῇ, εἰς ἣν μ' ἐκάλεσαν τῆς ἐκκλησίας ἡ ψῆφος καὶ τῆς πολιτείας ἡ εὐμνεία ἡ ἐνταῦθα εὐγενὴς συνάθροισις καὶ ἡ ἐν αὐτῇ παρουσίᾳ μου ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν μνήμην μου τὸν ποθητὸν ἐκείνον χαρὸν, καθ' ὃν συνέπραττον μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἐξόχως θεωρῶ καὶ ἐνωφελεῖ σταδιοδρομίᾳ τοῦ Συλλόγου. Ἄν δ' ἔκτοτε ἢ εἰς τὴν ξένην ἀπαδημία μ' ἀπεμάρκωνε τῶν φίλων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν τάξεων, τὸ πνεῦμά μου ὅμως ἴτο πάντοτε ἔγγυος ἡμῶν, καὶ παρακολουθεῖ μετ' ἐκτάτου ἐνδιαφέροντος τὴν φιλότιμον συνέχειαν τῶν εὐγενῶν ἡμῶν ἀγώνων.

Ἐν τῇ νεωτέρῃ ἡμῶν Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ αἱ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας προσπάθειαι τῶν περὶ τὴν «Ἀναπλάσιν» ἐπεβλήθησαν καὶ ἐπιβάλλονται κατὰ τρόπον ἐξηραλίζοντα αὐτὰς ἀπὸ πάσης λήθης καὶ παραγνωρίσεως. Ἐγὼ αὐτὸς τὴν ἰδιότητά μου ὡς μέλους τῆς «Ἀναπλάσεως» θὰ θεωρῶ πάντοτε ὡς μίαν ἐπὶ πλέον αἰτίαν ὑποχρεοῦσάν με εἰς ἀκριβοτέραν ἐπιτέλειαν τῆς ἀναπεθείσης μοι ποιμαντορικῆς διακονίας. Καὶ ἤδη δέ, καὶ διὰ παντὸς τοῦ βίου μου, δὲν θὰ παύσω εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς προκοπῆς καὶ εὐδοκίας τῶν ἔργων τοῦ Συλλόγου, καὶ ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ ἐνισχύσεως ἀπάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἐνθῶς καὶ εἰρηνικῶς ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως καὶ τοῦ Γένους.»

Μετὰ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Σ. ἐπισκόπου Κεφαλληνίας, ἀπεφασίσθη, τῇ προτάσει τοῦ ἀντιπροέδρου κ. Κ. Διαληψμάς, ὅπως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς 1ης Ἀυγούστου συνεκλησιασθῶσι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου καὶ τῶν Τμημάτων Ἀθηνῶν καὶ Πετραίων ἐν τῷ ἐν Πατριαίσι ναυδρῶφ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, συλλειτουργούντων τῶν Σεβ. ἀρχιερέων Πατρῶν καὶ Κεφαλληνίας, ἀμφοτέρων τακτικῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου, ἐκφωνήσῃ δὲ μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας λει-

τουργίας κατάλληλον λόγον ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ ναυδρῶφ ὁ Γ. Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου κ. Μ. Γαλανός.

ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
Κ. Α. ΔΙΑΛΗΨΜΑ

Α'. ΛΥΚΕΙΟΝ. — Β'. ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ

Ἐν Ἀθήναις, πλαιοῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Πρὸς γνῶσιν τῶν θελούντων νὰ ἐκπαιδευθῶσι τὰ τέκνα αὐτῶν ἄρρα καὶ ὀλίγα εἰς ἰδιωτικὰ σχολεῖα ἐν Ἀθήναις δηλοῦνται τὰ ἐξῆς :

Τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν περιλαμβάνουσι :

α' Λύκειον, εἰς ὃ γίνονται δεκτοὶ κηθηταὶ ἐσωτερικοὶ ἢ ἐξωτερικοὶ τοῦ νηπιαγωγείου, τοῦ προπαιδευτικοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου, τοῦ γυμνασίου, τῆς ἐκμαθήσεως τῶν γλωσσῶν γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς, καὶ τῶν ἐμπορικῶν μαθημάτων.

β' Παρθεναγωγεῖον, εἰς ὃ, ἔχον 10 τάξεις, γίνονται δεκτοὶ μαθήτρια ἐσωτερικαὶ ἢ ἐξωτερικαὶ ἀνήκουσαι εἰς μίαν τῶν τάξεων τούτων ἢ θέλουσαι νὰ μάθωσι πρὸς τὴν ἰδίᾳ γλώσσῃ καὶ τὴν γαλλικὴν ἢ τὴν μουσικὴν ἢ τὰ ἐργαχεῖα ἢ τὰ ἄλλα πρακτικὰ οἰκιακὰ ἔργα, καὶ νὰ μορφωθῶσι καλὰ καὶ εὐσεβεῖς οἰκοδόμοισιναι.

Τὰ καταστήματα τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν κείνται ἐπὶ 17 ἡδὲ ἐτη ἐν τῇ ὁδῷ Ἀδριανοῦ πλαιοῖον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Αἱ ἐν τῇ ὁδῷ ταῦτη ὑπ' ἀριθ. 70 καὶ 68 μεγάλα οἰκία Φινλεῦ καὶ ἡ ἐν τῇ παρακειμένῃ ὁδῷ Φλέσσα ἀριθ. 3 οἰκία πρώην Κίγκ, ἡδὲ Ἱ. Μαρκακοῦ, ἔχουσαι πᾶσαι 42 εὐρυχώρους, εὐαέρους καὶ εὐκλείους αἰθούσας καὶ δωμάτια, 2 κήπους, 5 αὐλὰς, καὶ λοιπὰ, χρησιμεύουσιν ἢ μὲν πρώτη διὰ τὸ Λύκειον, ἢ δὲ δευτέρα ὡς διδακτήριον τοῦ Παρθεναγωγείου, ἢ δὲ τρίτη ὡς οἰκοτροφεῖον τοῦ Παρθεναγωγείου.

Τὸ προσωπικὸν τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν σύγκειται ἐκ δικακερμμένων καθηγητῶν, ἑλληνοδιδασκάλων, δημοδιδασκάλων, δημοδιδασκαλισσῶν, παιδαγωγῶν καὶ λοιπῶν, ἐν ὧν 33 πρόσωπων, μετ' ἐνδιαφέροντος μεγάλου ἐργαζομένων.

Τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν διατηροῦσι Μετοχικὸν Ταμεῖον Συντάξεων διὰ τὸ προσωπικὸν αὐτῶν, ὃν ἂν τις παραιτηθῇ μετὰ πενταετίαν, δικαιούται νὰ λάβῃ τὸ διπλάσιον τῶν καταθέσεών του. Ἄν δὲ τις ὑπηρετήσῃ δεκαπενταετίαν καὶ ἄνω λαμβάνει παραιτούμενος σύναξιν ἴσην πρὸς τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας του.

Τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν διατηροῦσιν ἐπὶ ἑπταετίαν Σύλλογον ἐκ μόνων ἡδὲ τῶν ἐσωτερικῶν κηθητῶν συζητούντων κατὰ κυριακὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Διευθυντοῦ περὶ διαφόρων θεμάτων, ὡς λ. χ. περὶ ἐπιμελείας, φιλεργίας, καθαρότητος, δικαιοσύνης, ἡμεροῦς, σωφροσύνης,

ύγεια, πίστει, ἀγάπῃ, καὶ τῶν ἡμετέρων, ἐρ' ὅν συντάσσομεν καὶ ἀπαγγέλλομεν ἐκθέσεις, ἀσχοῦμενοι οὕτω πρακτικῶς εἰς τὸ διευθύνειν, συζητεῖν, διακρίνειν, συντάσσειν πρακτικῶς, ἐκθέτειν ἐγγράφως τὰς ἰδέας αὐτῶν, καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτω ἀσχοῦνται ἐπίσης εἰς τὴν ᾠδικήν, τὴν μουσικὴν, τὴν γυμναστικὴν, τὴν κολυμβητικὴν. Συνεκλησάζονται δὲ ἢ ἐξέρχονται εἰς ἐκδρομὰς, ὅπου οὐ ἔχουσι δικαίωμα εἰς τὸ μέλλον νὰ λαμβάνωσι μέρος καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ μαθηταί, συμπαρισταμένοι καὶ τοῦ Διευθυντοῦ ἢ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ διδάκτορος τῆς φιλολογίας.

Ὅτι δὲ οἱ παρ' ἡμῖν διδασκούμενοι καταρτίζονται καλῶς εἰς τὰ μαθήματα καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πέρασι 12 μαθηταὶ ἡμῶν ὄντες εἰσιτηρίου ἐξετάσεις εἰς τὰ δημόσια γυμνάσια τῶν Ἀθηνῶν ἐγένοντο δεκτοὶ πάντες πλὴν ἑνός. Προπέρουσι δὲ ἐπὶ 14 ὑποστάντων εἰσιτηρίου ἐξετάσεις οὐδεὶς ἀπερρίφθη.

Ὅμοιος εὐδοκίμοσι καὶ αἱ μαθήτρια τοῦ Παρθεναγείου ἡμῶν κατατασσόμεναι ἀπὸ τῆς ὀγδόης τάξεως εἰς τὸ Διδασκαλεῖον τοῦ Ἀρσακείου. Παράδειγμα ἡ Πηνελόπη Σακελλαρίου λαβούσα, ἀφοῦ ἔμεινε πενταετία ἐσωτερικῆ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ Ῥάλλειον Βραβεῖον, καὶ ἡ Ζωὴ Φουσιέκη.

Τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν ἐργάζονται πολὺ καὶ διὰ τὴν εὐδοκίμησιν τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν αὐτῶν εἰς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις. Παράδειγμα τούτου ὅτι ἐφέτος 3 ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν ἡμῶν μαθητῶν ἐβραβεύθησαν λαβόντες 4 βραβεῖα εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ἐν Ἀθήναις Γυμναστικῶν Συλλόγων, τοῦ Πανελληνίου καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ, ἐν ἐκείνῳ μὲν ὁ κ. Ν. Μεταξᾶς, μαθητὴς τῆς Β' τάξεως τοῦ Γυμνασίου ἐν τούτῳ δὲ οἱ κ. Ν. Παναγόπουλος, μαθητὴς ἐπίσης τῆς Β' τοῦ Γυμνασίου τάξεως, καὶ Μ. Σιναιτῆς, μαθητὴς τῆς Α' τοῦ ἑλληνικοῦ.

Φροντίζομεν λοιπὸν καὶ διὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ διὰ τὴν μουσικὴν καὶ διὰ τὰς ξένας γλώσσας καὶ διὰ τὰ ἄλλα τεχνικὰ μαθήματα, καὶ διὰ τὴν ἑλληνικὴν διαζόντας, καὶ διὰ τὰ ἐμπορικὰ καὶ διὰ τὴν ὑγίειαν καὶ εὐρωστίαν τῶν σωμάτων ἄλλ', ὡς πάντων τούτων βάζειν, φροντίζομεν πλείστον διὰ τὴν χριστιανικὴν μόρφωσιν καὶ σωφροσύνην τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν ἡμῶν διὰ τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐρμηνείας τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου ἐν τέταρτον ὥρας καθ' ἑκάστην, καὶ διὰ παντὸς μέτρου ὅσα συνιστᾷ ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν πίστις καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς παιδαγωγίας.

Κατὰ τὸ ληξάν σχολικὸν ἔτος ἐνεγράφησαν εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν 357 μαθηταὶ καὶ μαθήτρια. Εὐχαριστοῦντες τὸ καινὸν τῆς πρωτεύουσας καὶ ἐν γένει τὸ ἑλληνικόν, ὅπερ ἐπὶ μακρὰ ἤδη ἐτη ὑποστηρίζει ἡμᾶς, ἐπισχνοῦμεθα ὅτι θὰ προσπαθῶμεν καὶ εἰς τὸ μέλλον, πεποιθότες ἐπὶ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον, νὰ φανώμεν ἀντάξιοι τῆς παρεχομένης ἡμῖν ἐμπιστοσύνης καὶ ὑποστηρίξεως, βελτιοῦντες τὸ ὅσον λεπτόν καὶ ἐπιμοχθον τῶσαν μέγα καὶ κοινωφελὲς ἡμῶν ἔργον.

Ἐν Ἀθήναις κατ' Ἰούλιον τοῦ 1901.

Ἰ. Διεύθυντής.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΖΩΜΕΝ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ

Πῶς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐκ τῶν προτέρων ἂν ὁ Α. ἢ ὁ Β. θὰ εἶνε καλὸς φίλος; Ὁ Σωκράτης εἶδεν τὴν ἐδηγίαν. Ἄν κάμωμεν ὅ,τι καὶ διὰ τοὺς γλύπτας, θελοῦμεν νὰ δοκιμάσωμεν γλύπτην τινὰ, ἂν δύναται νὰ μῆ κατασκευάσῃ καλὸν ἀγάλμα; Ἐξετάζομεν ὅχι τοὺς λόγους του, ἀλλὰ τὰ ἔργα του, καὶ πειθόμεθα ὅχι ἀπὸ τῆς καυχῆσεως του, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἀγάλματα, τὰ ὅποια ἤδη κατασκεύασεν. Εἶνε καλὰ; Τὸν ἐμπιστευόμεθα. Οὕτω λοιπὸν ἂς κάμωμεν καὶ διὰ τοὺς φίλους. Φίλος καλὸς εἶναι ὅστις ἔχει τὴν διάθεσιν νὰ εὐεργετῇ. Ἐξέτασε λοιπὸν ὁ Α. ἢ ὁ Β. εὐεργετῇ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤδη ἔχει φίλους. Τότε κάμει τὸν φίλον σου καὶ σὺ. Διότι ἀνθρώπος ἀδιάφορος, ψυχρὸς, ἐγωιστὴς, δὲν δύναται νὰ αἰσθανθῇ ἀληθινὴν φιλίαν.

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ

Ἡ Κυριακὴ τῆς 29 Ἰουλίου ἀναγινώσκεται Ἐσαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Ἐσαγγελλίου, Κεφ. ΙΖ', 14—23, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον, ὅμοιον πρὸς τὸ τῆς Δ'. Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν (Μάρκ. Θ'. 17—31) ἤρμηνεύθη ἐν ἀριθ. 167 τῆς «Ἀναπλάσεως».

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐνεργήσωσι δραστηρίως διὰ τὴν εἰσπραξίν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν, ἔστω καὶ τμηματικῶς· διότι, ὡς παλαιὰς ἐλάθωμεν ἀφορμὴν νὰ δηλωσωμεν, τὸ σύστημα τοῦ εἰσπράττειν περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους, δυσκολεῖ τὴν ἐργασίαν μας, ἥτις εἶνε ἠναγκασμένη νὰ πληρώνη τὰ ἐξῆδ' αὐτῆς καθ' ἑβδομάδα καὶ κατὰ μῆνα.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐκ τῶν κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας λαβόντες ἀγγελίας τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Φ. Παπαδοπούλου ἐκδοθησομένης «Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας» Νικηφόρου Καλογερά νὰ μας ἐπιστρέψωσι ταύτας, διότι τὸ σύγγραμμα ἴαν προσεχῶς τίθεται ὑπὸ τὰ πιστήρια, καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ γινώσκῃ ὁ ἐκδότης τὰ δνόματα τῶν κ. κ. συνδρομητῶν του διὰ νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὰ ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος.

Ἐν τῷ «Βιβλιοπωλεῖῳ τῆς Ἀναπλάσεως» εὐρίσκεται καὶ τὸ περὶ Ἀρχιεπισκόπου Σύρου καὶ Γήνου κ. Ἀλεξ. Λυκούργου ἔργον τοῦ Στεφάνου Ἀρχιεπισκόπου Αἰτωλοκαρνατίας κ. Παρθενίου, τιμώμενον διὰ μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 1.50, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 1.50, ἐλεύθερον Ταχυδρ. τελευτῶν.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66